

[Agnete Laustsen]

Men hvis vi nu ser lidt mere realistisk på forslagene og udelader alle disse umenneskelige betragtninger, så må vi jo trods alt erkende, at der er tale om ganske indgribende forslag, som da også forventes at indbringe en besparelse på ikke mindre end 1,2 mia kr. i 1983 og 1,6 mia kr. i 1984, og at vi derfor i udvalget må behandle disse forslag meget grundigt, så vi ikke får utilsigtede virkninger.

Vi må jo indrømme, at vi her i landet har vænnet os til, at der ikke er karenstage ved sygdom. Nogle større arbejdspladser, f.eks. postterminalen og rigshospitalet, har i den grad vænnet sig til det, at de kan opvise et eksorbitant højt sygefravær, selv om man måske skulle forvente, at to offentlige – som bekendt – arbejdspladser ikke var særlig umenneskelige og nedbrydende. Men realiteten er jo, at der f.eks. både i Sverige og Norge er 1 karenstage, i Sverige skulle reglerne sgar strammes til 3 karenstage, og at den danske ordning som nævnt af fru Mette Groes trods alt kun går tilbage til 1972.

Allerede dengang udtalte den daværende konservative socialordfører, den nuværende socialminister, Palle Simonsen, at den socialdemokratiske regering lagde sig på et alt for højt ambitionsniveau med forslaget om at gå ned fra de dagældende 6 karenstage til nul.

Det er desværre disse forudsigelser, som har vist sig at slå til. Vi foreslog dengang fra konservativ side sammen med venstre og de radikale, at der skulle ske nedsættelse til 3 karenstage, og at arbejdsmarkedet så skulle have mulighed for gennem forhandlinger at nå frem til yderligere nedsættelse, men vort udmærkede forslag blev desværre nedstemt.

Det har nu vist sig, at der var tale om et for højt ambitionsniveau, og der synes i øvrigt også at være en udbredt forståelse i befolkningen for i hvert fald 1 karenstage. En gallupundersøgelse, som blev foretaget og offentliggjort her den 4., viser nemlig, at 59 pct. af de adspurgte gik ind for mindst 1 karenstage, og at kun 34 pct. vendte sig imod det. Undersøgelsen viste også, at der ikke var megen tiltro til pålideligheden af disse enkelte sygedage. Det var faktisk sådan, at kun 30 pct. mente, at der overvejende var tale om det, man kalder virkelig sygdom, mens hele 52 pct. ikke veg tilbage for at kalde det simpelt pjækteri. Det kan måske også være interessant især for fru Mette Groes at notere sig, at blandt de adspurgte med politisk til-

hørsforhold i socialdemokratiet fandt ikke mindre end 53 pct., at 1 dag nok var pjækteri.

Men jeg indrømmer da, at dette forslag af mange nok vil kunne føles hårdt. Det må også bemærkes, at samtlige lønmodtagere er omfattet, det vil sige også funktionærer og tjenestemænd, der ifølge deres ansættelsesvilkår er sikret løn under sygdom. Men vi finder trods alt fra konservativ side, at det er rimeligt, at byrderne fordeles på alle grupper ansatte.

Vi lægger vægt på, at den besparelse, som opnås for den private arbejdsgiver, skal indrages ved forlængelse af arbejdsgiverperioden og ved forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til arbejdsløshedsforsikringen samtidig med, at mindre arbejdsgivere dog kompenseres ved nedsættelse af bidraget til dagpengelovens forsikringsordning.

Vi finder alt i alt, at der er tale om et afbalanceret forslag, og vi kan derfor fra konservativ side anbefale det.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Uden at jeg i øvrigt har noget specielt imod postarbejderne ude på postterminalen, vil jeg foreslå fru Agnete Laustsen at forsøge at komme derud og arbejde en uges tid. Jeg kunne have lyst til at foreslå det samme, når det drejer sig om rigshospitalet, men derude drejer det sig jo om mennesker og ikke om breve, så det vil jeg lade være med.

Jeg synes, at det er groft uanstændigt, for nu at sige det mildt, at sige, at man skulle forvente, som fru Agnete Laustsen siger, at på en sådan offentlig arbejdsplads er der nok ikke så stor sygelighed. Og så er den meget høj, det kan man se af statistikkerne. Ja, det kan man. Men har fru Agnete Laustsen nogen sinde hørt om arbejdsmiljøproblemer på postterminalen? Har fru Agnete Laustsen nogen sinde hørt om overbelægning på rigshospitalet? Har fru Agnete Laustsen nogen sinde overværet, hvordan man derude må knokle rundt, fordi politikerne ikke vil bevilge nok penge og planlægge ordentligt nok til, at man kan undgå den overbelægning? Der har været tillidskvinder, fællestillidskvinder, og hvad ved jeg, fra rigshospitalet herinde og forklare, hvis man ville høre på det, hvordan de ting forholdt sig. Det var ganske vist i